

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

WAT EEN WARBOEL!

Een komische thriller in drie bedrijven

door

Ronnie de Reese & Roger Provoost

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

1998

Nr. 2441

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZES tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk op te voeren moet de naam van auteur vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1998/0220/009
ISBN- 978- 90-385-05565

© 1998 Toneelfonds J. Janssens/Ronnie de Reese & Roger Provoost
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(3 dames - 3 heren)

Tuinman Jos : 30 jaar
Chauffeur Frank : 30 jaar
Gezelschapsdame Mieke : 25 jaar
Werkvrouw Jeanne : 50 jaar
Buurvrouw Louise : 50 jaar
Inspecteur Jan : 25 jaar

DECOR

Rechts achter deur naar keuken. Links achter deur naar gang en andere plaatsen.
Meubilair: Zetel(s) met salontafeltje. Tafel met zes stoelen. Kast(je) met telefoon.
Andere accessoires om living op te vullen.

KORTE INHOUD

Als een jonge, rijke weduwe in de tuin om het leven komt tijdens een banaal ongeval, heeft niemand een vermoeden wat de oorzaak is. Tijdens het onderzoek, gevoerd door een jonge politie-inspecteur, blijkt dat er heel wat mensen rondlopen die een voordeel hebben bij het verdwijnen van het slachtoffer.

E E R S T E B E D R I J F

(Als het doek opengaat stoft Jeanne af met een plumeau, en komt Jos, de tuinman, binnen met een mand vol prei)

JOS : *(op van achterkant, blijft in de opening staan)* Hier Jeanne, hier heb je de prei die je vroeg.

JEANNE : Zeg eens Jos, hoeveel keer moet ik het nu nog zeggen: doe je laarzen uit als je ergens binnenkomt! Ik kuis niet voor de paus, weet je?

JOS : *(lacht)* Ja, ja, dat weet ik want hij heeft zijn eigen personeel... maar je moet niet bang zijn, ik kom niet verder... trouwens, ik zou niet graag een dweil in mijn nek krijgen. Er zou een rits aan die laarzen moeten staan, dan zou ik ze gemakkelijker kunnen uitdoen.

JEANNE : Moest mevrouw het vragen, dan zou jij ze wel direct uitdoen!

JOS : Mevrouw? Vragen? Zij vraagt dat niet, zij beveelt! Wat zeg ik, ze snauwt! Doet eens dit, doet eens dat... tegen een hond is ze vriendelijker. Maar ja, zo lang ze mij niet vraagt om te blaffen als er iemand binnenkomt... dan klaag ik niet. *(lacht)*

JEANNE : *(legt plumeau weg)* Kom sukkelaar, ik zal je eens beklagen... als ik veel tijd zal hebben. Geef die prei maar hier. *(neemt de mand aan; spottend)* Ziet er maar bedenkelijk uit, hoor!

JOS : *(opvliegend)* Bedenkelijk? Mijn prei is niet bespoten. Dat is puur natuur! Jeanne, begin jij nu ook niet, hé... *(ziet dat ze lacht)* Ja, ik ben er weer ingetuimeld, zie ik.

JEANNE : *(af naar keuken)* Je laat je er soms wel meer intuïmen!

JOS : Wat wil je daar mee zeggen?

JEANNE : *(Draait zich om in de deuropening)* Vraag dat maar eens aan juffrouw Mieke! *(Doet vlug de deur dicht)*

JOS : Wat hebben we nu? *(Gaat naar de keuken, doet de deur open)* Wat heeft Mieke daar mee te maken?

JEANNE : *(van achter de coulissen)* Je laarzen!!! *(Komt op met een borstel en duwt Jos voor zich uit)* Je laarzen! Ik zei het je daarnet... mannen toch, hé! Maar je kunt het nu zelf opvegen! *(Duwt Jos een borstel in de hand)*

JOS : *(kijkt verbaasd)* Wat moet ik daar nu mee aanvangen?

JEANNE : Aardappelen schillen!... Dat slijk van de grond opvegen, natuurlijk, wat anders?

JOS : *(doet stuntelige poging om te vegen; veegt alles onder kast of eventueel tapijt als Jeanne niet kijkt)* Maar ik weet nu nog altijd niet wat je bedoelde met: vraag het maar aan Mieke...

JEANNE : Dat is toch heel eenvoudig. Mijn vader zaliger zei altijd dat je nooit mag denken dat je in een zak loopt. Als je nog eens met Mieke in de tuin bent, denk er dan aan dat er nog mensen in de tuin kunnen lopen. Gelukkig heeft mevrouw het niet gehoord of gezien.

JOS : Ah, dat... *(plagend, wijzend naar zijn "veegwerk")* En is het zo goed voor mevrouw? Anders moet je Jeanne maar roepen om het beter te doen. *(lacht; geeft haar de borstel terug)* We leven toch niet meer in de Middeleeuwen. En trouwens... wat kan mevrouw mij verdommen... ze spreekt toch van mij te ontslaan!

JEANNE : Trek het je niet aan, ze zegt dat toch zo maar... en vergeet niet: blaffende honden, bijten niet! En als het zover komt zal Mieke je zeker wel verdedigen.

JOS : Ja, maar als mevrouw iets in haar hoofd heeft...

JEANNE : Ja, ja... je moet je daar nu echt niet ongerust over maken... iedereen heeft zijn gebreken... zij, net zoals jij!

JOS : Ja, maar...

JEANNE : Tut, tut, tut... zeg, je bent weer bezig!

JOS : Maar ik doe niets!

JEANNE : Ik ben blij dat je het zelf zegt!

JOS : Wat?

JEANNE : Dat je niets doet! Ga maar vlug terug aan het werk vooraleer mevrouw komt.

JOS : *(draait zich om, gaat naar achter en mompelt)* Dat vrouwmens kan de pot op! *(af)*

(Jeanne schudt lachend het hoofd en verdwijnt in de keuken)

MIEKE : *(op van links; aangekleed om weg te gaan, gaat over de scène, kijkt eens in de tuin, dan in de keuken)* Jeanne, heb jij mevrouw gezien?

JEANNE : *(komt in deurgat)* Neen, juffrouw Mieke... maar mevrouw zei gisteren dat ze

vandaag wat ging uitslapen.

MIEKE : Ze is niet in haar kamer... en haar bed lijkt me onbeslapen...

JEANNE : Tiens... dat is raar... onbeslapen... Misschien is ze wat langer weggebleven dan voorzien. Je weet toch dat ze gisteren...

MIEKE : Natuurlijk weet ik dat ze gisteren naar een... vriend van haar overleden echtgenoot moest... maar dat ze...

JEANNE : Ja, juffrouw Mieke... 't leven gaat verder en het kan soms rare wendingen nemen. Maar ja, met een overleden echtgenoot kun je niet verder... Ze is nog jong... vol temperament... het is niet omdat je weduwe... (*ziet kwade blik van Mieke*) Excuseer me... ik laat mij weer gaan... maar ja... wat ik zeg gebeurt met geen dooie.

MIEKE : (*gaat naar telefoon; draait twee cijfers van de binnenlijn*) Frank? Heb jij mevrouw gisteravond naar die afspraak gevoerd?... Neen?... En weet je soms waar mevrouw nu is?... Ah, je hebt haar vandaag nog niet gezien... Ja... in orde. (*haakt in*) Dat is raar... zelfs de chauffeur weet niet waar ze is.

JEANNE : Dat is inderdaad niet normaal!

MIEKE : (*verstrooid*) Wat zeg je?

JEANNE : Dat het niet normaal is dat Frank niet weet waar mevrouw is... Hij draait nochtans genoeg rond haar. (*ziet blik van Mieke*) Ja, ja, juffrouw Mieke, je moet zo niet kijken... hij is soms zoals een keffertje dat achter zijn bazinnetje loopt. Hij buigt voor haar. Op een dag zal hij eens zo blijven staan. (*doet het lachend voor*)

MIEKE : Hoe kun je zo iets vertellen... moest Frank dat horen!

JEANNE : Maar juffrouw Mieke, ik vertel toch de waarheid. En je moet mij nu niet vertellen dat jij er niet van op de hoogte bent, alleen wil jij het niet zien. Waarom dat jij daar je ogen voor sluit, de duivel mag het weten... oh, excuseer, mijn man, zaliger zei altijd dat ik eerst zeven keer mijn tong in mijn mond moest draaien, vooraleer te spreken. Maar ja, het zou dan kunnen gebeuren dat de persoon waartegen ik het zou willen zeggen, denkt dat ik...

MIEKE : Zeven keer? Honderd keer zou nog niet genoeg zijn! Er op bijten zou misschien helpen. Ik zal maar doen of ik niets hoorde! (*er wordt op de linker deur geklopt*) Binnen!

FRANK : (*gekleed als chauffeur - kostuum - kepie - witte handschoenen; op*) Excuseer,

maar wordt mevrouw vermist?

MIEKE : Niet dramatiseren Frank. Mevrouw is niet vermist, alleen...

JEANNE : ... vinden we haar niet!

MIEKE : Jeanne, alsjeblijft... denk aan je tong! (*tot Frank*) Je weet dus heel zeker dat je mevrouw gisteravond niet hebt weggebracht.

FRANK : Maar juffrouw Mieke, ik heb haar zelf in die Rolls zien stappen.

JEANNE : Auto, Frank, auto!

FRANK : Auto? Welke auto?

JEANNE : Je zei daarnet Rolls, maar het moet auto zijn.

FRANK : Jeanne, wat is een Rolls? Een fiets misschien? Jij kent zoveel van auto's af als ik van soep maken!

MIEKE : Het is nu het moment niet om grapjes te verkopen. Wat kom jij hier doen?

JEANNE : (*gaat ondertussen naar de keuken*) Kef, kef, kef (*deur dicht*)

FRANK : Jeanne zal zich eens dringend moeten laten onderzoeken, want ze hoest zoals een keffertje. Euh... wat ik hier kwam doen?... Wel... euh... mevrouw wilde vandaag eens naar de stad... en ik moest haar hier afhalen.

MIEKE : Dat is juist, en ik zou meegaan. Wat ben ik toch verstrooid. Maar aan de telefoon hoorde je toch dat ze er niet is... (*kijkt even naar keukendeur*) Ja... en terwijl jij er nu toch bent... wil ik je er op wijzen... (*kijkt nog eens naar de keukendeur*) ... ik hoorde daarnet dat je een beetje teveel... teveel...

FRANK : Drinkt?

MIEKE : Neen, neen... dat je teveel... naar mevrouw kijkt... begrijp je wat ik bedoel?

FRANK : Dat ik een oogje heb op haar... wel... eerlijk gezegd... ja!

MIEKE : Dat mag niet!

FRANK : En waarom niet, als ik je vragen mag?

MIEKE : Enfin, Frank... mevrouw met een chauffeur...

FRANK : En zij is wel eens uitgegaan met een installateur...

MIEKE : Je mag je niet bemoeien met de privé-zaken van mevrouw! Of anders...

FRANK : Laat ons nu eens klare wijn schenken. Ik meen te weten waarom jij niet graag hebt dat mevrouw met mij kan opschieten. Jij denkt aan je toekomst, hé. Jij denkt dan dat jij je goed betaalde baantje van gezelschapsdame bij een gefortuneerde weduwe zult verliezen, nietwaar?

MIEKE : Frank, nu ga je te ver!

FRANK : Wees maar niet ongerust. Je zult je baantje niet direct verliezen. Voorlopig gaan wij, en daarmee bedoel ik mevrouw en ik nog elk ons gangetje. Vooral Gisèle!

MIEKE : Ah, je noemt haar al bij haar voornaam!

FRANK : Natuurlijk, hoe zou ik mijn toekomstige echtgenote moeten noemen? *(lacht)* Ja, ik vind het persoonlijk wel vervelend als je wat aan het stoeien bent en je elkaar niet bij de voornaam mag noemen. Jij niet? *(gaat ondertussen naar achter af)*

MIEKE : *(verward)* Maar... dat... dat... enfin...!!!

JEANNE : *(op van keuken)* Wat heb ik je gezegd?

MIEKE : En nog luistervinken ook!

JEANNE : *(kijkt rond)* Ik zie hier geen vinken!

MIEKE : Nu niet, maar daarnet wel!

JEANNE : Dat was geen vink, maar Frank, hé juffrouw Mieke? Je staat er van te kijken hé... maar ja, je moet er niet ongerust over maken, het is menselijk.

MIEKE : *(kwaad)* Ik zal eens tegen mevrouw zeggen dat jij aan de deuren staat te luisteren. Zij zal er van opkijken!

JEANNE : Doe maar wat je niet laten kunt... Ik zal haar dan eens vertellen wat ik gisteravond in de tuin hoorde... en toen stond ik niet achter een deur!

MIEKE : *(bindt in)* Wat? Welke tuin?

JEANNE : En ik zal haar dan ook vertellen waarom die prei die ik daarjuist van Jos kreeg, gekraakt was... *(draait zich om naar de keuken; af)* In een preiveld, stel je voor zeg...

MIEKE : *(haalt haar schouders op en gaat naar achter; komt buurvrouw tegen)* Ah, wie we daar hebben, mevrouw Louise. Dag buurvrouw, welke wind waait jou hier naar toe? Wat nieuws?

LOUISE : Euh... is mevrouw er niet?

MIEKE : Mevrouw? Iedereen moet vanmorgen mevrouw hebben... Neen, mevrouw is nog niet boven water gekomen... Wij zagen haar nog niet. Kan ik je helpen?

LOUISE : Euh... ik denk het niet, enfin... ze had laatst tegen mijn man gezegd dat ik, als ik maar wilde, wat prei kon komen halen. En nu ben ik hier... voor de prei.

MIEKE : Als het voor prei is, dan moet je bij onze specialist zijn... ik bedoel... dat je dan bij Jos, de tuinman moet zijn. Trouwens, ik ging net naar hem toe.

LOUISE : Moet jij ook prei?

MIEKE : *(groen lachend)* Neen, die kreeg ik gisteravond al! *(beiden af)*

JEANNE : *(op van keuken; gaat naar achtergrond; roept)* Jos, breng eens wat peterselie.
(zet ondertussen het meubilair wat aan de kant; na een tijdje, terug naar achter)
Jos! Jos!

JOS : *(achter de coulissen)* Wat heb je nu weer tekort? Ik ben bezig met juffrouw Mieke!

JEANNE : *(tot zichzelf)* Nog eens? *(luid)* Laat maar, ik haal zelf wel. *(gaat af naar achter; SCHREEUW! Komt ontzet binnengelopen, gaat aan tafel zitten; iedereen door elkaar pratend op; Louise heeft een pak prei mee)*

JOS : Wees eens allemaal stil alsjeblijft. Wel Jeanne, waarom schreeuw jij zo? Keek je in de spiegel? *(lacht)* Of heb je misschien een veldmuis doen schrikken?

JEANNE : Veel erger!

FRANK : Twee veldmuizen?

MIEKE : Doe niet zo dom!

JEANNE : Ik zag mevrouw!

JOS : *(lachend)* Moest ik iedere keer schreeuwen als ik haar zie dan zouden de burens wel denken dat we hier zonder onderbreking varkens slachten.

JEANNE : Dood!

FRANK : Natuurlijk! Als je een varken slacht is het ontegensprekelijk dood.

JEANNE : Mevrouw is dood! *(reactie van iedereen)*

MIEKE : Wat zeg je?

LOUISE : *(in het oor van Mieke)* Dat mevrouw dood is!

MIEKE : *(schrikt)* Maar Louise ik ben niet doof, hoor.

FRANK : Waar?

JEANNE : Ze ligt onder een stapel hout... Ze heeft de hele stapel op haar gekregen.

JOS : *(tot Frank)* Kom mee! *(tegen de rest)* Blijven jullie maar hier bij Jeanne! *(Jos en Frank af achter)*

MIEKE : Ben je zeker dat...

JEANNE : Natuurlijk, en stel eens niet zulke domme vragen!

LOUISE : Wil je een glaasje water?

JEANNE : Geen water, neem die fles Cognac maar die bij het gasfornuis staat.

LOUISE : Ik wist niet dat jij aan de drank verslaafd was. *(af naar keuken)*

JEANNE : Dat was om die "Coq au vin" te flamberen... mevrouw lustte die zo graag...

JOS : *(op van achter, draait de 100)* Meneer, er is een ongeval gebeurd in de Lindendreef
14. Er is geen haast bij want het slachtoffer is reeds overleden! *(haakt in; terug naar achter af)*

LOUISE : *(uit de keuken met fles en 6 glaasjes)* Ik bracht voor iedereen maar een glas mee. *(schenkt uit; allen zitten en drinken nu en dan een slokje)*

MIEKE : Hoe lang zou zij daar al liggen, denk je?

LOUISE : Zij alleen weet het, maar je zult het haar moeilijk kunnen vragen, hé.

JEANNE : Ze was al stijf... Wel, wel... om zo aan je einde te moeten komen... en nog zo jong!

MIEKE : Hoe kon zoiets toch gebeuren? Dat hout ligt daar al een hele tijd en nu, ineens... roef, alles schuift weg, juist op het moment dat mevrouw daar voorbij gaat. Het kon evengoed een van ons geweest zijn.

LOUISE : Jullie hadden inderdaad veel geluk. Een ongeluk ligt soms in een klein hoekje.

FRANK : *(op van achter)* Het is de schuld van Jos!

MIEKE : Waarom?

FRANK : Dat hout lag daar zeer gevaarlijk. Wie krijgt dat in zijn hoofd om dat op dergelijke manier te stapelen?

MIEKE : Dat hout lag zeer goed gestapeld! Reeds jaren! Trouwens, Jos heeft er in het najaar nog op gestaan om de appelboom te snoeien. En jij was er ook bij!

FRANK : Hoe kon...

LOUISE : Willen jullie mij excuseren, maar ik moet naar huis want anders zal mijn soep nooit klaar zijn. *(af naar links)* Blijven jullie maar zitten, ik ken de weg. *(af)*

JOS : *(op van achter)* Ziezo, ze is weg!

FRANK : Natuurlijk, ze moet haar soep maken!

JOS : Soep? Wat bazel jij nu? Waar zij nu is maken ze geen soep meer, misschien in 't goede geval, rijstepap.

JEANNE : Wat vertellen jullie daar allemaal?

JOS : De 100 is reeds geweest. Ze waren hier toevallig in de omgeving toen ze die oproep kregen. Alleen..

MIEKE : Waren ze alleen?

JOS : Neen, met twee, maar de politie is nog in de tuin.

ALLEN : Politie?

JOS : Voor een dodelijk ongeval is dat normaal.

JEANNE : Om wat te doen?

FRANK : Om na te gaan hoe het gebeurd is.

JEANNE : Als wij, die hier werken, het niet weten, hoe zouden zij het dan weten? Veel zullen ze dan vast en zeker niet moeten doen!

JOS : (*wijst naar Frank*) Wij toonden al aan die agenten onze identiteitskaarten. Ik denk dat jullie straks ook aan de beurt zullen komen.

FRANK : Getuigen, zei men. Wij hebben niets gezien. Ik zei hen toen ook dat we ons al de hele tijd afvroegen waar Gisèle wel kon zijn.

JOS : Gisèle? Wie is dat nu weer?

MIEKE : Zo noemde Frank mevrouw.

JOS : En ik wist niet eens dat ze zo heette.

FRANK : Ja, als chauffeur sta je anders tegenover je werkgever dan als tuinman. Je staat er ook veel dichterbij.

JOS : Het is al goed. Je moet er me niet aan herinneren. Oh, ja, Jeanne, die agenten hadden ook graag gehad dat jij eerst naar hen zou gaan.

JEANNE : Waarom?

FRANK : Jij hebt haar tenslotte gevonden...

JEANNE : (*staat op en gaat naar achter*) Dan zal er niets anders opzitten. (*af*)

JOS : Zeg Mieke, geef ons ook maar een hartversterkertje, hoor.

FRANK : Ah, jij noemt juffrouw Mieke ook al bij de voornaam. Tien, tiens, sta je bij haar ook dichterbij?

JOS : (*tergend*) Ja, als tuinman sta je anders tegenover de gezelschapsdame dan tegenover je werkgeefster. (*zet zich aan tafel*) En zet nu eens geen gezicht op zoals een aangebrande melkketel en drink ook iets want daarvan ben jij toch ook niet bang.

FRANK : Bang? Waarvan?

JOS : Wie het schoentje past, trekt het aan.

MIEKE : Mannen wees eens stil. Je moet elkaar niet in de haren vliegen. (*schenkt uit*)

JEANNE : (*op van achter*) Juffrouw Mieke, jouw beurt. (*Mieke af*)

FRANK : Wat hebben ze gevraagd?

JEANNE : Wat ze aan iedereen vragen zeker? Ik zei maar wat ik weet.

JOS : Denken ze ook dat het een ongeluk is?

FRANK : Wat wil jij daar mee zeggen? Jij soms niet?

JOS : Toch, toch, het is maar bij wijze van spreken. Met politie weet je immers nooit, ik bedoel... weten ze al hoe het gebeurd is?

JEANNE : Wel ze zijn daar die stapel hout, die naar beneden gekomen is, aan het verleggen. Blok per blok.

JOS : *(staat op)* Toch niet in mijn aardappelveld?

JEANNE : Neen! Op het andere hout. En zet je maar terug neer. Krijg ik nog een slokje? Na al die emoties heb ik het wel verdiend, denk ik. *(neemt fles en schenkt haar glas vol; Jos schuift zijn glas bij)*

FRANK : Ja, en voor mij ook! *(schuift glas bij, Jos weert af)*

JOS : Neen, jij moet nog rijden!

FRANK : Het heeft geen zin meer dat ik rijd!

MIEKE : *(op met inspecteur)* Ik bracht de inspecteur maar mee.

JAN : Wij spraken elkaar al, niet?

FRANK : Schuif maar bij, inspecteur. Ik zou anders vragen of je ook iets drinkt *(wijst naar fles)* maar dat doen jullie niet op dienst... heb ik mij laten wijsmaken. *(neemt de fles en schenkt voor zichzelf uit)*

JAN : Dank je wel, anders drink ik ook niet.

JOS : En?

JAN : En?

JOS : Wat denk je?

JAN : Als de kat van huis is, dansen de muizen.

MIEKE : Wat bedoel je daarmee?

JAN : Wel, nu dat jullie werkgeefster de pijp uit is, drinken de bedienden op haar gezondheid.

MIEKE : Dat is durven zeg... moest mevrouw dat horen... *(slaat haar hand voor de mond)*
Oh!

JAN : Het was zo niet bedoeld, maar meneer vroeg wat ik dacht en toen heb ik maar mijn mening gezegd, voor één keer dat het mag.

JOS : Ik wilde alleen maar vragen wat je van dit ongeval denkt.

JAN : Volgens mij is het nog een beetje vroeg om daarop te antwoorden.

FRANK : Mogen jullie bij de politie niet nadenken voor een bepaald uur misschien?
Besparingsmaatregel?

JAN : Dat bedoel ik niet, meneer.

JEANNE : Nu spreek jij in raadsels, hoor. Iedere keer dat je iets zegt, dan meen je het niet,
of het was anders bedoeld. Je moet leren voor je mening uit te komen, jongen.

JAN : Ik zal dat in het vervolg proberen, mevrouw.

JEANNE : Zeg maar gerust Jeanne, hoor. Iedereen doet dat hier. 't Is maar tegen één
mevrouw dat we mevrouw zeggen en dat is tegen mevrouw.

JAN : Van raadsels gesproken.... ik weet niet wie je bedoelt.

MIEKE : We noemden het slachtoffer steeds "mevrouw", inspecteur.

JOS : Inspecteur, ga je akkoord dat het om een ongeval gaat?

FRANK : Natuurlijk is het een ongeval. Een stom ongeval. Meer is dat niet!

JAN : Ik weet het nog niet zeker...

MIEKE : Maar, als het geen ongeval is, wat is het dan wel?

JAN : Moord!

ALLEN : Moord?

JEANNE : Inspecteur, hoe kom je er bij? Je zag toch dat het slachtoffer bedolven werd
door een massa hout. Jullie hadden de handen vol om die hoop op te ruimen. Hoe
zwaar woog dat niet?

JAN : Op zicht zou je denken aan een ongeval, maar...

JOS : Maar?

JAN : Er zijn een paar details die volgens mij niet helemaal logisch zijn.

FRANK : Zie je wel, je moet er niet meer naar zoeken, het zijn maar details!

JAN : Wij moeten het van details hebben, meneer.

JOS : Details?

JAN : Bijvoorbeeld: wat deed die schoffel onder dat hout?

JOS : Schoffel?

JAN : Inderdaad. Bij het slachtoffer lag een schoffel.

JEANNE : Zij had die waarschijnlijk in haar handen om wat in de tuin te werken omdat
Jos niet meer door zijn werk geraakt. Hij houdt zich teveel met andere dingen
bezig.

JAN : (*tot Jos*) Jij bent toch de tuinman, niet?

JOS : Inderdaad.

JAN : Miste jij geen schoffel?

JOS : Een schoffel? Maar man toch, ik heb er verschillende staan... ik maak mijn inventaris niet elke dag, hoor. Het zou best kunnen dat die schoffel daar gewoonweg stond en dat die gevallen is bij het schuiven van het hout.

MIEKE : Ja, Jos is op dat gebied wel een beetje slordig... mevrouw had hem daar ook al op gewezen.

JOS : Dat zal het geweest zijn... mevrouw was op weg naar mij met die schoffel die ze ergens gevonden had.

FRANK : Ja, dat zou kunnen. Op weg naar Jos om hem onder zijn voeten te geven, zoals het de gewoonte was.

JAN : Aha, kon mevrouw je niet goed "ruiken" zoals we dat zeggen?

JOS : Alleen maar als ik bemest had. Dat zijn maar details, hoor inspecteur!

JAN : Ja, ja, details... Die moeten we hebben. Er is nog iets... wie heeft dat hout gestapeld?

JOS : Ik natuurlijk!

JAN : Ook zo nonchalant geweest? Had je haast om klaar te komen of had je een afspraak of wilde je naar een voetbalmatch op de tv kijken?

JOS : Luister eens hier inspecteur, dat hout lag daar al jaren. Het was zeer goed gestapeld want in het najaar stond ik er zelfs op om de appelboom te snoeien. Dat hout kon maar zo vast liggen!

MIEKE : Dat is juist inspecteur want dat kunnen we allemaal bevestigen!

JAN : Dat is ook mijn mening want hoe komt het dat de rest van die houtstapel er zo stevig bij lag terwijl de bovenlaag, daar waar het slachtoffer was, zo los lag?

JOS : Zie je wel dat ik gelijk heb!

JAN : Ik ook!

MIEKE : Wat bedoel je?

JAN : Dat het waarschijnlijk geen ongeval zal geweest zijn.

JEANNE : Dat is toch wel wat teveel gefantaseerd, niet? Neem nu eens aan dat er iemand is die mevrouw wil vermoorden. Er zijn daarvoor toch andere en gemakkelijker manieren. Eer dat die persoon al dat hout op haar gegooid had, was zij toch al lang gevlucht?

JAN : Heel juist, mevrouw... ik wil zeggen Jeanne. Tenzij...